

Text je chráněn autorským zákonem. Šíření je možné pouze v nezměněné podobě.

PRVNÍ KRŮČEK K NEVĚŘE

Ach jo. Tak to jsem zase jednou něco parádně podělal. Seděl jsem na terase útulného hotelu, pomalu střízlivěl po předešlém večeru, usrkával ranní kávu a snažil se vzpomenout, co že se to ten večer před tím přesně přihodilo. Popravdě řečeno, radši bych nevzpomínal, jenže do hlavy se mi vkrádala jedna výčitka za druhou. Proč to zase takhle dopadlo?

Sluneční paprsky se pozvolna prodíraly vzrostlými borovicemi, stojícími poblíž hotelového hřiště, a modrá obloha bez jediného mráčku slibovala krásný sobotní den uprostřed parného léta. Idylické ráno jako stvořené pro rodinnou pohodu v takovém hotelu. Teď bych tu chtěl být na snídani s Petrou, svou ženou, a naší malou Karolínkou, honilo se mi hlavou. Jenže namísto toho tady trčím s kolegy z práce a snažím se přes víkend utužovat kolektiv.

„Tak co, Tome, dostals ji do postele?“ vyrušil mě z výčitek Pavel, náš obchodní ředitel, a rychle si přisedl k mému stolu. „Všechno má svůj čas,“ odpověděl jsem s lehkým a trochu tajemným úsměvem a snažil se více do téhle diskuse nezabřednout.

Text je chráněn autorským zákonem. Šíření je možné pouze v nezměněné podobě.

Hlavou mi proběhla předešlá noc. Opilecké řeči, silácké pózy a chichotající se kolegyně z naší kanceláře. A taky Sofie, moje asistentka. Pětadvacetiletá žena plná života a optimismu. Ten její překvapený pohled ve chvíli, kdy jsem svou rukou nečekaně vklouznul pod její přiléhající triko. Bůh ví, jestli si toho někdo u stolu náhodou nevšimnul.

Co se vlastně dělo dál? Začal se mi ten večer docela vybavovat. Moje návrhy, její taktní odmítání. Pak letmá pusa a: „Dobrou, jsi opilý.“ Proč jsem to jen nemohl takhle nechat být. Několik mých odvážných sms zpráv a žádná odezva. Ještě že tak. Už takhle jsem měl výčitky jako hrom.

Přemýšlel jsem, co je to se mnou, nebo spíš, co je to s náma chlapama. Je to vždycky stejné, zadaný muž, alkohol, cizí žena a najednou žijete jen tím jedním okamžikem. Ráno vystřízlivění a výčitky. Tak už dost, už se stalo. A vůbec, vždyť vlastně k ničemu nedošlo. Rozhodl jsem se ten večer úplně zapomenout.

V práci vše klapalo tak, jak má. Od onoho víkendu uplynulo pár dní a já na ten svůj prohřešek dočista zapomněl. Ve svých třiceti letech jsem prožíval krásné období. S Petrou jsme byli šťastní a radovali jsme se z naší malé dcerky. Navíc nás brzo čekala společná dovolená a my se těšili na ta rozzářená dětská očka naší Karolínky, až poprvé ve svém životě spatří to úžasné modrozelenavé moře.

Text je chráněn autorským zákonem. Šíření je možné pouze v nezměněné podobě.

Chtěl jsem mít před odjezdem v práci čistý stůl, a tak jsem se rozhodl některé ze svých povinností zadat právě Sofii. Zavola jsem si ji do své kanceláře. Posadila se k mému stolu a s ženskou pečlivostí začala zaznamenávat všechny mé pokyny. Pozoroval jsem ji. Prohlížel jsem si její hezkou tvář a přemýšlel o ní. Jak to, že taková ženská nemá žádného partnera? V myšlenkách jsem se vrátil o pár dnů zpátky, k onomu víkendovému večeru. Jaké by to asi bylo, kdyby mi v ten večer podlehla? Začal jsem odbíhat od práce. Hlavou mi probleskla odvážná myšlenka. Jaké asi nosí spodní prádlo? Slušela by jí černá krajka a taky červený satén, hm. Představoval jsem si, jak z ní to prádlo pomalu svlékám.

STOP.

Nad čím to chlape ksakru zase přemýšlíš, ukáznil jsem svoji rozbouřenou představivost. A vůbec, vždyť jsem se jí za ten víkend ještě ani neomluvil, uvědomil jsem si. Dokončil jsem rychle naše sezení a se Sofií se rozloučil. Usmála se a popřála mi pěknou dovolenou.

Seděl jsem ve své kanceláři, civěl do zdi a přemýšlel o svých předchozích myšlenkách. Jasně že je to normální. Chlapi občas popustí uzdu své fantazii. A to, že na něco myslí, ještě přece vůbec neznamená, že to taky dělají. I když, taky znám spoustu chlapů, co se svými zálety dokonce i chlubí. Ale čert ví, jestli se prostě jen nevytahují. A co já? No jo, ve dvaceti jsem taky nebyl svatoušek, ale to je dávno pryč. Tak, a příští týden padla, odjíždím na dovolenou, zaklapl jsem dveře kanceláře a vyrazil k domovu.

Text je chráněn autorským zákonem. Šíření je možné pouze v nezměněné podobě.

Plavky, ručník, oblečení, opalovací krém, kreditní kartu, nějakou hotovost, nezapomněl jsem na nic? Měli jsme všechno, na druhý den ráno mohla celá naše rodina vyrazit. Pro jistotu jsem ještě prolistoval pracovní diář, abych se ujistil, že jsem nic v kanceláři neopomněl. Taky vše. Sofie ví, co dělat, a vše potřebné zařídí.

Aha Sofie, vzpomněl jsem si na dnešní odpoledne. Vzal jsem svůj mobilní telefon a vymačkal sms.

Ahoj Sofie, ještě jsem se ti ani neomluvil za ten víkend. Promiň, byl jsem opilý a tohle není můj styl. Doufám, že jsem se tě nějak nedotknul. Tomáš.

Došel jsem do dětského pokoje políbil Karolínku na dobrou noc, rychle se vysprchoval a spolu s Petrou usnul v naší manželské posteli.

Pípíp, pípíp. Probudil mě mobil uprostřed noci. Ospale zírám na displej a otvírám novou sms zprávu.

Ahoj Tome. Bud' v klidu, vím, že to není tvůj styl. A občas se mi to s muži stává. Užijte si s Petrou dovolenou. Sofie.

Text je chráněn autorským zákonem. Šíření je možné pouze v nezměněné podobě.

Přemýšlel jsem nad tou zprávou. Jí se to s muži stává? Já přece nejsem jako kdejaký jinej chlap, ozvala se má mužská ješitnost. A proč vlastně píše tak pozdě v noci, vrtalo mi hlavou. Asi někoho má a doteď si pěkně užívali, domýšlel jsem si průběh Sofiina večera. Chvíli jsem nad tím přemýšlel a pak znovu usnul.

Dovolená byla přímo dokonalá, jenže utekla jak voda a já musel zase zpátky do práce. A přede mnou tam stála hromada věcí, které se za ten týden nakupily. Zavolal jsem si Sofii do kanceláře, abychom probrali předešlý týden. Seděla tam před mým stolem, zapisovala si do hnědého, koženého diáře a čas od času si rukou upravila pramínek vlasů, který jí neposlušně spadával do očí.

Sofii to ten den vážně slušelo. Uplé bílé triko s límečkem a černé kalhoty s jemným proužkem zvýrazňovaly její ženské tvary. Drobná modrooká blondýnka s vysportovanou postavou a dohněda opálenou kůží byla prostě okouzlující. Úhledně sepnuté polodlouhé vlasy ještě více zvýrazňovaly její jemný, téměř dívčí obličej a bezelstný úsměv a nepatrný náznak líčení vše jen umocňoval. Jak jen to má s těma chlapama? Přemýšlel jsem téměř nahlas. „Takže pro dnešek vše, díky Sofie,“ ukončil jsem pracovní rozhovor a raději se věnoval dalším záležitostem.

Text je chráněn autorským zákonem. Šíření je možné pouze v nezměněné podobě.

Na práci jsem se ale těžko soustředil. Sofie mi trochu vrtala hlavou. Na svém počítači jsem vyťukal stránky vyhledávače google a do pole pro vyhledávání pak zadal slova: *Sofie Králová*. Nic zajímavého, desítky stránek s odkazy na stejná nebo obdobná jména, která ovšem s touhle Sofií neměla nic společného. Zvedl jsem telefon a vytočil Simonu, naši účetní. Simonu, doneste mi prosím osobní složku Sofie Králové, díky. Zavěsil jsem.

Za několik minut už jsem si listoval Sofiinými osobními údaji. Takže, co to hledám? Pracovní smlouva ne, zápočtový list ne a tohle už mě zajímá. Životopis ještě z přijímacího pohovoru a v něm to po čem toužím. Vrátil jsem se zpátky k počítači a z životopisu opsal do vyhledávače Sofiin soukromý e-mail.

Bingo.

Na stránce se zobrazilo několik odkazů s uvedeným Sofiiným e-mailem. Pár stránek s inzeráty na dětská oblečení, odkazy na její osobní stránku na facebook a jedna stránka s jejím osobním fotoalbem. Zvědavě jsem otevřel poslední stránku a se zájmem si prohlížel její fotografie. Líbila se mi. Z těch fotek vyzařoval život, optimismus a bezstarostnost. Zavřel jsem fotoalbum a vrátil se zpět k práci.

Text je chráněn autorským zákonem. Šíření je možné pouze v nezměněné podobě.

Pár dní po mé malé špionáži jsem s kolegou Pavlem zašel na večeři. S přibývajícím večerem a několika sklenkami vína se náš hovor pozvolna přesunul z pracovního tématu na ženy. Pavel mi zaujatě vyprávěl o svých záletech. Přišla řeč i na Sofii. „Všimnul sis, jak luxusní má zadek?“ zeptal se mě téměř vzrušeně. „Všimnul, je to fakt kus,“ podnapile jsem mu přitakával. Napadlo mě, že bych jí mohl napsat zprávu.

Ahoj Sofie. Co dneska děláš? Jsme s Pavlem na večeři, nechceš s námi pak někam ještě zajít?

Dychtivě jsem čekal na odpověď. Odepsala za chvíli.

Ahoj, díky, ale nemám hlídání pro malou. Sofie.

Byl jsem opilý a tahle odpověď mi prostě nestačila. Měl jsem chuť na sex. Měl jsem chuť na Sofii.

Tak já zajdu za tebou, jestli se třeba doma nudíš.

Rychle jsem jí odepsal. Po dlouhé odmlce mi přišla druhá sms.

Jsem dneska utahaná, tak třeba jindy. Ahoj.

Rozloučil jsem se s Pavlem a šel domů.

Text je chráněn autorským zákonem. Šíření je možné pouze v nezměněné podobě.

Druhý den ráno jsem měl zase ty stejné výčitky. Byla sobota a já snídal se svou ženou Petrou a naší malou Karolínkou. Styděl jsem se za sebe. Přemýšlel jsem, co mi ve vztahu s Petrou vůbec chybí. Byla krásná, vnímavá a tolerantní, navíc jsme se vlastně ani nikdy nehádali. V sexu nám to taky klapalo, tak co bylo tím, co mě přitahovalo k Sofii?

Třeba je to prostě normální, že jsou muži nevěrní, napadlo mě. A na alkohol se to přeci taky svádět nedá. Vždyť ne nadarmo se říká, že ve víně je pravda. „Tatínku, já tě miluju,“ vyrušila mě z myšlenek moje malá Karolínka. „A já tebe. Nejvíc ze všech lidí na světě,“ dal jsem jí pusu.

O pár dní později přišla do mé kanceláře Sofie. Přinesla pár dokumentů a ptala se mě na nějaké pracovní záležitosti. Prohlížel jsem si ji a cítil vzrušení z její přítomnosti. Ten pocit nepoznaného, krásného a přitom nedostupného ženského těla mi dodal odvahu. Přitočil jsem se k ní, a když se otočila k odchodu, lehce jsem jí svou rukou stíkl její pevný zadek. Pohotově odstrčila mou ruku, otočila se ke mně a s rozpačitým výrazem v obličeji zašeptala: „Tomáši, co to děláš?“

Text je chráněn autorským zákonem. Šíření je možné pouze v nezměněné podobě.

Nevěděl jsem, co říct. „Promiň, nemohl jsem si pomoci,“ vypadlo ze mě. Odešla z mé kanceláře. Posadil jsem se ke stolu a napsal jí krátkou sms. *Mám na tebe velkou chuť. Nemůžu si pomoci.* Neodpověděla. Přemýšlel jsem, proč to dělám. Proč se pouštím na tenhle tenký led a riskuji svůj spokojený rodinný život? Ten pocit vzrušení, nevšední zážitek ze svádění ženy, vybočení z každodenního stereotypu, touha po nepoznaném ženském těle. To byly ty důvody, které převládly nad rozumem a upíraly mou pozornost dále k Sofii.